

KIRSTIN ROZEMA

Poort naar het geluk

familieroman

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

‘Nu moet het toch echt niet gekker worden hier!’ De achtentwintigjarige Marlou van Staverden, tijdelijk werkzaam als administratief ondersteunend medewerker van het Zorgpalet Oost-Nederland, beende zo goed ze kon door de grote centrale gang. Ze was op weg naar de verpleegsterspost van de afdeling waar ze werkzaam was en haar gezicht stond op onweer.

Nu was dit bij Marlou niet geheel vreemd, want ze kon haar nukken hebben! Vooral na het ongeluk, nu acht maanden geleden. Eigenlijk wist ze precies hoeveel weken, dagen en zelfs uren het geleden was. Maar hier, in het ziekenhuis, waakte ze er wel voor om dat soort dingen te zeggen. Ze vonden haar toch al een zeur. Ze stond nu al bekend als Marlou-die-een-ongeluk-had-gehad. Het ongeluk dat zoveel veranderde in haar leven. Niet alleen thuis, maar ook op haar werk, nu ze noodgedwongen op de administratie was beland. Weliswaar alsnog op de vloer, zoals ze haar werkplek in een kamer-tje op de verpleegafdeling zelf noemde, maar toch. Het voelde erg genoeg. Ze hoorde niet in een kantoor. Ze hoorde in de gangen, op de kamers, bij de patiënten. Maar voorlopig was dit

haar beste optie. Al vond ze het woord ‘beste’ in dezen ook weer wat te optimistisch. Tot haar been haar weer de vrijheid gaf te lopen zoals ze gewend was. Snel en energiek.

Dat ging niet met een ijzeren pen in je bot. Vastgezet met schroeven, die het nog lastiger maakten leuke kleding te dragen. Een constructie, die misschien nog wel een paar maanden moest blijven zitten. De breuk was het gevolg van een auto-ongeluk, acht maanden geleden. Het was nog een wonder geweest dat er geen doden gevallen waren. De auto, waarin zij samen met haar toenmalige vriend Bas had gezeten, was frontaal tegen een boom gereden. Het ongeluk was het gevolg van een verkeerde stuurmanoeuvre geweest. Bas had niet opgelet. In ieder geval niet op het verkeer en op de weg voor hem.

Ze had de foto's van de auto gezien, nadat ze weer bijgekomen was. Ze was er goed afgekomen, al was het zo zuur. Haar been was een paar maanden geleden opnieuw geopereerd.

Tijd was dan ook voor nu haar grootste vijand.

En Bas... Ex-vriend Bas, iemand die zeker niet vergeten moest worden en die even hoog stond op het zogenaamde ‘vijandenlijstje’ als in

die beruchte tijd, vlak na het ongeluk.

Marlou was al jaren een trouwe medewerkster van de Z.O.N., zoals haar werkplek genoemd werd. Hoofdverpleegkundige van afdeling Groen, de plek waar vrouwen lagen die een gynaecologische behandeling hadden ondergaan. Aan de ene kant de zwangere dames die extra zorg nodig hadden en aan de andere kant van de afdeling de vrouwen die bijvoorbeeld geholpen waren aan een verzakking of die een baarmoederverwijdering hadden moeten ondergaan.

Marlou kende haar vak, haar afdeling en haar collega's. Tot het noodlot toesloeg en ze als het ware werd weggeslagen uit haar routines. Ze was sinds een paar weken terug, maar dan wel in een heel andere functie.

Marlou van Staverden kon niet zonder haar werk en haar collega's. Ze was iemand, die haar plekje achter het toch wat gehate bureau – zelfs nu – voor geen goud wilde missen.

Maar nu was de maat vol! Dat bleek ook wel uit haar lichaamstaal: een rood gezicht, handen strak om de liggers van haar krukken om haar evenwicht te bewaren en een trekkend been, dat nog meer woede verraadde.

Janine en Karen, beiden leerling-verpleegkundigen, schoten in de lach en keken geamuseerd naar de boze Marlou.

‘Els, hóren jullie eigenlijk wel dat er gebeld wordt vanuit kamer drie? Wat zijn jullie hier aan het doen? Je weet dat ik de vloer niet op mag, hoe graag ik dat ook wil. Zelfs in dit geval! En die troela’s hier,’ ze keek neerbuigend naar de twee jonge meisjes, ‘hebben ook geen idee wat ze moeten doen.’ Marlou sloeg haar ogen met een dramatisch gebaar ten hemel en mompelde, nog net hard genoeg zodat de drie verpleegkundigen haar konden horen. ‘Als ík hier mijn oren ook niet de hele dag open heb en houd, is de chaos compleet! Tss! En dat noemen ze vervangend werk. Ik doe hier alsnog meer dan jullie! Alsof er niets veranderd is!’ Dat laatste was uiteraard volkomen uit de lucht gegrepen, maar dit was één van de vervelende trekjes, die Marlou had aangenomen: overdrijven op een vervelend niveau. Het maakte haar niet geliefder!

‘Marlou, wij voeren hier overleg,’ antwoordde Els Boschma, de verpleegkundige die Marlous positie tijdelijk had overgenomen.

Els bleef uiterst kalm. ‘Net als iedere dag om halfelf. Dat weet je toch! Uiteraard horen

wij wel dat mevrouw Van Losser belt, maar aangezien ze dat bijna elke vijf minuten doet en er sinds halfelf, dus vijf minuten geleden, echt nog niets ernstigs aan de hand kan zijn, kan ze best even wat geduld opbrengen.'

'En waarom belt de centrale dan naar mij, om aan jullie door te geven dat ze al tijden ligt te wachten op hulp?' probeerde Marlou nog, al terugkrabbelend. 'Ze denken zeker dat ik, omdat ik haar goed ken, meteen naar haar toe zal gaan. Maar ik geef het alleen door, als administratief medewerkster. Jullie redden je er maar mee! En als je niet wilt dat ze zo vaak belt – en ik weet dat ze heel veel en vaak een beroep op jullie doet – zég het haar dan. Zeg dan dat ze niet de enige patiënt hier is, zeker ook niet de belangrijkste en dat ze net als iedereen gewoon moet wachten. Ze komt vanzelf aan de beurt, mag ik toch hopen!'

Ze kende deze patiënt beter dan wie ook, deze mevrouw Van Losser, die niet als de gemakkelijkste dame te boek stond. Zou zij daar normaliter dan ook ingetuind zijn? Zij? De o zo ervaren Marlou, zou zij zich voor het karretje van een lastige gast hebben laten spannen? Ook al was het haar gewezen schoonzuster? Nee! Vroeger, toen ze nog zelf op de vloer

stond, zou ze dit nooit hebben laten gebeuren. Dan liet ze de betreffende persoon nog liever extra lang wachten dan op dit gedraai en gezeur in te gaan. Maar ja, dat was voordat Bas wilde bewijzen dat hij zo'n snelle auto had. Dat hij, destijds vijftientig jaar oud en met de bravoure van een achttienjarige, zich liet zien als 'haar groene blaadje'. De jongen, die veel jonger dacht te zijn dan hij was. En zich daar ook naar gedroeg, vooral in zijn auto.

Alleen de gedachte hieraan deed haar nog bozer worden dan ze al was. Alleen was de boosheid nu niet meer gericht op de dames in de verpleegsterspost, gelukkig maar.

Nog steeds zwaar geïrriteerd liep ze weer weg. Ze trok nog meer met haar been dan normaal.

'Dat mens is gek, het is een secreteet!' fluisterde Karen tegen haar collegaatje Janine. Janine schok even, maar schoot toch weer in de lach. Ze wist maar al te goed dat je dit soort dingen alleen mocht denken en vooral niet mocht uiten en al zeker niet in het bijzijn van een oudere, gediplomeerde collega, die ook nog eens eigenlijk hier het hoofd was.

'Karen! Dat soort dingen zeggen we niet over onze collega's. Is dat goed begrepen? Voor deze

keer zal ik je niet rapporteren, maar wees maar heel blij dat Marlou je niet gehoord heeft, want dat had je een aantekening opgeleverd in je stageverslag!’ Els klonk vermanend en vooral ijskoud, toen ze dit op rustige toon zei. Haar blik bleef even op het meisje rusten, die rood werd, snel haar hoofd boog en een verontschuldiging prevelde.

Marlou, die zeer zeker binnen gehoorafstand was, deed net of ze niets in de gaten had. Gegeeneerd snoof ze hardop. De verraderlijke warmte in haar lijf door de boosheid wilde maar niet overgaan en ze legde snel haar toch koele hand tegen haar wangen. Ze was warm en ze kon wel raden dat haar wangen nog net zo rood waren als even hiervoor. Wat had ze zich weer laten gaan. Hoe kwam het toch dat ze zo’n naar mens was geworden? En die opmerking van daarnet? Ach, hoe erg was dit? Die meiden hadden groot gelijk. Ze was een secreet aan het worden. Haar collega’s konden er immers ook niets aan doen dat zij nu in zo’n rotpositie zat. Maar de opmerking van Els deed haar goed. Daar moest ze zelfs om glimlachen. Goed zo, dacht ze, geef die jonge meiden maar een goede les. Leer ze hoe je met je collega’s omgaat en wees erop bedacht dat ze dit gedrag niet mogen vertonen

wanneer jij de scepter zwaait op de afdeling! Ze voelde zich trots op Els, misschien wel vanwege het feit dat ook Els destijds een deel van háár stage bij haar had doorlopen. Els had dit soort snedigheid misschien wel bij haar opgedaan, bedacht ze.

Ze kwam even later weer bij haar bureau en zag tot haar grote ergernis het dossier liggen dat ze net bijgewerkt had. Dat had ze zo-even mee moeten nemen, maar dat was ze vergeten. Ook een zogenaamd erfenisje van het ongeluk. Ze vergat zo nu en dan waar ze mee bezig was. Daar had de hersenschudding vast schuld aan. Misschien was dit probleem toch iets wat op te lossen was door met post-its te werken, maar daarvoor was ze te trots. Of te eigenwijs? Ze wilde het zelf kunnen; niet telkens herinnerd worden aan die donkere periode in haar leven. Maar haar lichaam en geest dachten daar toch anders over. Ze werd regelmatig teruggeroepen en eigenlijk kon ze ook niet anders dan toegeven dat ze nog middenin het herstelproces zat. Zuchtend pakte ze het dossier van haar bureau en moest toch maar weer terug naar de verpleegsterspost.

‘Zodra wij klaar zijn met het doorspreken van dit behandelplan gaan we direct naar mevrouw

toe,' beloofde Els haar even later, terwijl ze het groene lampje op haar display irritant zag knippen. Marlou had helemaal gelijk: deze patiënt haalde hen het bloed onder de nagels vandaan. Ze maakte het veel te gek. Er waren ook nog andere patiënten die hun aandacht nodig hadden. Marlou keek haar even aan met een blik die aangaf dat ze eigenlijk liever wilde dat er direct actie werd ondernomen.

Els zag het en begreep het. Met een diepe zucht schoof ze haar stoel naar achter en stond op. 'Voor deze ene keer dan maar: ik ga al! Zou jij intussen hier even op de centrale willen passen, Marlou? Ik denk dat ik nu beter zelf kan gaan kijken wat ze wil en niet een van de leerlingen kan sturen.'

De blik op Marlou van Staverdens gezicht straalde meteen goedkeuring uit. Els glimlachte. Niet dat ze – ervaren en stevig in haar schoenen staande – goedkeuring nodig had voor haar zelfvertrouwen, maar deze vrouw was toch iemand die juist op dit moment behoefte had aan waardering en goeddunken. Het was al zuur genoeg dat ze nu in deze positie zat, geheel buiten haar schuld om. Nou, bijna geheel, want wanneer Marlou een autogordel gedragen had, was ze er vast minder erg aan toe geweest.